

Crònica de la Festa. Filà Cids, abril de 2012.

Per: Carles Esteve, Quique Ruiz,

Arnaldo Dueñas i Jordi Romans.

La Glòria (per Carles Esteve)

El dia 8 va començar ben matí. Un grup d'amics anàvem a casa del "Glorier" Mauro Reig Peidro, entre nosaltres també estava el "Glorier" de l'hospital José M. Piñero Álvarez, els primers cafenets, les primeres bromes, les fotos de rigor per recordar el moment i les cares de son, però sobre tot les delicioses orelletes que ens va traure Elsa, la dona de Mauro, orelletes que, segons ens conten, les havia fetes la mare de Elsa, un vertader plaer per al paladar al que no ens vam poder resistir.

Abans d'anar a la filà a esmorzar arpleguem al sergent cristià Salvador Albero a la cafeteria Casablanca, el sol ja està fora i sembla que farà un dia magnífic.

En arribar a la filà ens trobem la taula parada per poder agafar forces per un matí que serà llarg, Mari ens trau espençat, olives, embotit i les típiques faves tendres i, mentre esmorzem, van arribant els Cids als que els ha costat més desprendre's dels llençols.

Toca l'hora de vestir els "gloriers", però enguany també es vist amb nosaltres el Sergent Cristià, un honor que no es tornarà a repetir fins d'ací a 14 anys quan tornem a gaudir de la capitania. Les làmpares fan la segona funció per a la qual van ser dissenyades, a més d'il·luminar-nos son unes perxes fantàstiques per a deixar la túnica i les capes mentre els "gloriers" es posen les malles i les sabates. Després un brindis amb cava amb els dos "gloriers" i al sergent cristià.

Tots els festers acompanyarem els nostres "gloriers" en una cercavila fins l'Ajuntament on ens diluïrem entre tanta gent com esperava al vestíbul del vell edifici, altres festers, músics, càrrecs de l'associació de Sant Jordi, gloriers de les demás filaes, polítics... un rebombori de gent. Uns muntaven a l'alcaldia a fer-se un herberet o unes pastetes, altres esperant el moment de començar, els gloriers acabant-se de maquillar... Però tot pren forma quan a les 10:00 els gloriers de les filaes mores eixen al carrer i comencen a situar-se per arrancar sobre les 10:10 de la ma del sergent moro Carlos Mateo amb el pasdoble "El capitán" de Camilo Pérez Laporta.

Un poc més tard sobre les 10:20 el nostre gloriier Mauro Reig se situa el primer de la dreta, on ens correspon pel càrrec que tindrem enguany els cids. Llueix un sol fantàstic, la millor escenografia per al que serà un gloriós dia de gloria, l'antesala de les festes que durant quasi un any hem estat esperant. Els amics li col·loquem el casc i li arreglem la capa per a que estiga ben lluïdor, aproximadament a les 10:25 la corporació musical primitiva dirigida per Àngel Ferrando, toca les primeres notes del pasdoble "Als llaneros dianers" i Mauro comença a marcar el pas amb l'arma baix. La plaça està de gom a gom i el sergent cristià alça la seua ma esquerra. Sonen els primers aplaudiments del públic, fins que al compàs de la música alça també la seua llança, Mauro es posa l'arma al muscle i en eixe moment a la plaça d'Espanya sona una forta ovació, els gloriiers marxen cap el casal, on faran la primera parada.

Els solars del centre d'Alcoi esdevenen com a tribunes de privilegi per veure de nou com arranquen els gloriiers i el públic aplaudeix a cada cop de música, alguns van seguint la desfilada pels carrers del centre d'Alcoi, seguint l'itinerari fins que arriben al partidor on faran l'últim troç, cada vegada hi ha més gent, el públic va mudat com correspon al dia de glòria, participant, amb ganes de festa. Els carrers estan plens i el dia continua acompanyant-nos.

En finalitzar a la plaça d'Espanya, férem de nou un cercavila fins la filà on dinàrem tots junts. Sona la traca i comença el dinar. El pregó de les festes ha segut un èxit, els xiquets comencen a tirar masclets fora de la filà i els majors xarrem i riem amb els nostres amics festers.

La Glòria infantil (per Quique Ruiz)

Primavera es desperta banyada en sol en un diumenge que no és qualsevol. És el que Pablo Miralles, un xiquet de set anys, pren la Primera Comunió vestit amb l'hàbit de Cid. És el gloriier infantil de la filà del capità dels cristians, la del seu pare Tobías, que vol que el xiquet es vesteixca al local de la filà.

I així ho fa amb l'acompanyament dels amics, els cavallers del capità. Tots ells acompanyen Pablo a l'església de Santa Maria, on Ismael Ortiz, vicari de Sant Jordi, presideix la Missa dels gloriierets. A l'altar del temple pren la comunió Pablo, ben envoltat pels seus pares.

Oficiada l'eucaristia, els Cids aplaudeixen a Pablo quan ix de la parròquia, des d'on l'acompanyen fins la filà, on es desenvolupa l'esmorzar. La música sona i tot el món somriu en el matí del 15 d'abril.

El rellotge no perdona encara que els protagonistes de la jornada siguen xiquets. I cal seguir al gloriieret a El Partidor, on a les dotze comença la Glòria. Els moros són els primers en prendre els carrers d'Alcoi, que per la massiva

assistència de públic, denoten que la Festa és molt propera. El poble vol Festa i els xiquets van a oferir-li-la en amb la màxima tendresa.

Quan encara es senten les notes de Primavera, el pasdoble que acompanya als 14 morets, els cristians es preparen. La Corporació Musical Primitiva interpreta les primeres notes de Aitana. Javier Llacer, el sergent que s'estrena en el càrrec, fa les primeres evolucions, seguides atentament per Pablo, el glorièret, que ocupa la primera de les dues esquadres. Seguint les indicacions del cabo, Pablo puja la destal i la Glòria marxa cap a l'església de Sant Jordi. Els aplaudiments es succeeixen al llarg de l'itinerari, com els problemes de Pablo amb el cinturó.

Vençudes les dificultats, els glorièrets, sota un cel que amenaça pluja, arriben a l'església del patró. La glòria ha acabat. Al menys al carrer. Després segueix amb un nombrós dinar on tant els Cids com els familiars de Pablo gaudeixen d'un banquet propi d'un dia que aquest xicotet cid, com els seus pares, mai podrà oblidar.

Actes previs (per Quique Ruiz)

Les nits d'abril són nits de Festa. Són moments per gaudir de la música, que ompli els carrers del casc antic d'Alcoi, i del plaer de sentir-se observat pel públic. En un any com el de capità els Cids tenen una gran presència en les *entraetes*. Els primers en obrir el torn són, l'onze d'abril, els cavallers i el capità.

L'entraeta, després d'un bon sopar al Círculo Industrial, és magnífica. El carrer Sant Nicolau comença a endevinar el que pot passar el vint-i-dos d'abril en sentir per primera vegada Llegenda, la peça composta per Francisco Valor que acompanyarà al capità. La Unió Musical Contestana i l'Agrupació Vocal Clarialba de Montaverner aprofiten la desfilada per coordinar la música instrumental i el cor, que glosa l'epopeia de Mio Cid. El resultat és espectacular. Tant com la interpretació de Ja vorem, la marxa dels cavallers. El catorze d'abril, la segona, és el torn de l'esquadra especial que fa la seua aparició pel carrer Sant Nicolau a la mitja nit. Torna a desfilat l'esquadra especial de la nostra filà el diuit d'abril i també pel carrer Sant Nicolau.

És espectacular vore la quantitat de festers dels Cids que ixen a vore l'entraeta, una situació que es repeteix amb les dues entraetes de l'esquadra especial, celebrades el i el d'abril. Ambdós dies s'interpreta al carrer la marxa Christianus-Ximena, de Alfredo Miralles, integrant de l'esquadra.

Les entraetes especials es completen amb les ordinàries de la filà. La primera, el tretze d'abril per Sant Nicolau, és la del montepio, i conta amb la participació de tota la Unió Musical d'Atzaneta d'Albaida. La segona, el déneu d'abril, pel País Valencià i amenaçada de pluja, conta amb els primers representants de la

Asociación de Pendones del Reino de León, que es fan la primera idea del que les festes representen per al poble d'Alcoi.

Juntament amb les nits festives, les jornades prèvies a la Festa destaca l'espiritualitat del tridu, que s'oficia del 18 al 20 d'abril a Santa Maria, on el dia 17 els festers han traslladat la imatge de Sant Jordi El Xicotet. Degut al retràs en l'horari d'inici, són pocs els festers que hi participen, com poques són també les persones que segueixen com a públic la que anys enrere era una multitudinària processó.

Els Músics (per Arnaldo Dueñas)

El dissabte 21 d'abril, dia dels Músics, era clau per a la nostra filà, doncs era la vespra de la trilogia, el dia abans que Alcoi veguera de que som capaços els Cids. Aquest dia va començar amb l'aplegada a Alcoi, després de tota la nit de viatge, de la majoria dels membres de l'Associació dels Pendons del Regne de Lleó que van participar amb la nostra filà. I dic la majoria perquè, com sabreu, alguns d'ells van vindre abans per a conèixer la ciutat, organitzar l'aplegada de la resta i gaudir dels dies previs a la trilogia, amb entradetes incloses.

El dia dels Músics pel matí es caracteritza perquè Alcoi es sumeix en el més absolut caos, però tot i això, dintre del desordre tot està previst i organitzat, fins l'últim detall. Pel que a nosaltres respecta, era el moment de dur els vestits del boato a l'institut Pare Vitòria, de muntar el tendal, d'ultimar els detalls dels vestits de Cid i Ximena, d'acabar de recollir la pólvora i, en definitiva, de tindre-ho tot preparat per a gaudir de tres dies molt intensos. Però, sense voler també es va convertir en un dia on es van viure moments d'incertesa i nerviosisme, doncs després de molt d'esforç i molta il·lusió encara quedaven coses pendents.

Enguany, amb la presència dels Pendons del Regne de Lleó a la nostra ciutat, la filà va començar els seus actes abans del que sol fer-ho. A les 18.00h. els membres d'aquesta associació que s'havien desplaçat fins Alcoi, acompanyats dels seus músics, van eixir des del col·legi Santa Ana per a iniciar des de l'avinguda del País Valencià, a l'altura del carrer Santa Llúcia, una cercavila que els duria fins la Plaça d'Espanya, on a les 18.30h. havien de mostrar al públic els seus pendons, especialment aquells més grans que per la seva alçada no podrien eixir a l'entrada, i demostrar el seu bon fer amb aquests. Durant la cercavila sonava la música tradicional que sol acompanyar als pendons, cançons populars i altres pròpies del folklore lleonès, i encapçalant la multitud de gent estava el nostre capità, Jordi García, amb la seva dona Marisa i les seves filles Lucia, Lara i Rita, acompanyats dels seus fidels guerrers, els cavallers, i les seves dames. Una vegada en la "bandeja", quan els Pendons estaven preparats va començar la demostració. Els pendoners començaren a "ballar" els pendons mentre els seus músics amenitzaven l'acte, algunes dones tocaven les

castanyoles i el públic allí present veia moure's d'ací allà unes ensenyes que van des dels 5 fins els 13 metres d'alçada i des dels 15 fins els 65 quilos de pes. Durant la demostració anaven passant-se els pendons d'uns a altres, doncs podem imaginar l'esforç que cal fer per sostenir el masteler o la vara dels pendons recta, i sinó pregunteu-li-ho al nostre capità que es va animar a provar-ho. Però, no contents amb açò, alguns pendoners s'atreuen a soltar les mans de la vara per a fer-los "ballar", i fins i tot va haver qui es va col·locar la vara del pendó a la cara per a aguantar-lo.

Una vegada finalitzat l'acte, i mentre les bandes de música realitzaven la tradicional Entrada de Bandes prèvia a la interpretació de l'Himne de Festa del mestre Barrachina, els representants de l'Associació dels Pendons del Regne de Lleó, juntament amb el vicepresident primer de la Diputació de Lleó, Marcos Martínez, van ser rebuts a l'Ajuntament pels membres de la corporació municipal per tal d'agrair-los la seva visita a Alcoi i fer-los entrega d'un record de la ciutat.

Al voltant de les 21.00h., i amb la Plaça d'Espanya abarrotada d'alcoians i músics vinguts de totes parts, es va procedir a la interpretació del "Nostra Festa", l'himne de festes, enguany baix la batuta de Rafa Rufino. Mentrestant a la nostra seu social ja estava tot a punt per a començar el sopar de la Nit de l'Olla, un sopar en el que les ganes d'iniciar la trilogia es poden palpar en l'ambient. Durant la celebració d'aquest es va realitzar un acte en el que es van dirigir a tots els presents el nostre primer tro, Quique Ruiz, el capità, Jordi Garcia, el vicepresident primer de la Diputació de Lleó, Marcos Martínez, i el president de l'Associació dels Pendons del Regne de Lleó, Bernardo Gutiérrez. Tots van tindre paraules d'agraïment mútues per l'esforç que s'havia realitzat per les dues parts per a que els pendons estigueren presents a Alcoi i per la bona relació que hi havia establerta, una relació que es consolidaria definitivament amb l'èxit aconseguit el dia següent. També es va aprofitar aquest acte per fer-se entrega d'uns records d'aquesta participació.

Finalitzat el sopar els Cids desfilarem pel País Valencià acompanyats per la Unió Musical d'Atzeneta d'Albaida, i després a descansar, que al dia següent ens esperava el dia gran, el dia de l'Entrada.

La Diana (per Quique Ruiz)

Vint-i-dos d'abril. El dia anhelat per Alcoi. I pels Cids. La jornada en la que arranca Nostra Festa. La foscor de la matinada contrasta amb el colorit dels vestits dels festers que comencen a pul·lular pels carrers.

A partir de les cinc i mitja del matí es viu una tensa calma a la plaça d'Espanya. Deu Cids tenen el privilegi d'encetar la trilogia del 2012. Es col·loquen la capa i els casc, així com els guants negre. I comencen a formar. Són els dianers que, nerviosos, adverteixen la gran quantitat d'amants de la Festa que omplin la plaça per vore arrancar la Diana.

Amb la màxima puntualitat, el vicari de Sant Jordi, Ismael Ortiz, resa l'Ave Maria que, juntament amb l'Himne de Festa, serveix per alçar la bandera cristiana als merlets del castell. Són tres quarts de cinc quan la Unió Musical d'Atzeneta d'Albaida inicia la interpretació de El Fusteret, el pasdoble de Manuel Boscà. Al capdavant de l'esquadra dianera cid, llança en mà, el sergent cristià, Salvador Alberó, que fa les delícies del públic amb una arrancà meravellosa.

Envoltada d'aplaudiments, la Diana dels Cids baixa cap a la zona d'Algessares, on fa parada al Casal. Allí hi ha una representació de festers dels Cids per acompanyar als dirigents de l'Associació. Complint de forma escrupolosa els horaris, la formació transita pel casc antic fins arribar a El Partidor, on pren el relleu el segon tram de la Diana.

El dia comença a mostrar-se amb les notes de Al cel, el pasdoble de Francisco Valor dedicat a Octavio Sancho, fester dels Aragonessos, a qui el sergent ha volgut recordar en aquesta segona part del primer acte de Festa, que clou a la plaça, ja expectant pel que faran els Cids en la seua triomfal entrada de capità.

L'entrada (per Jordi Romans)

Dedicada a Quique, per la confiança i O.Valls, per tot.

Ya por la ciudad de Burgos el Cid Ruy Díaz entró.

Sesenta pendones lleva detrás el Campeador.

Todos salían a verle, niño, mujer y varón,

a las ventanas de Burgos mucha gente se asomó.

Cantar del mío Cid. Anònim, vers el 1.200

Fa un dia esplèndid. Han vingut tots per a que la jornada siga perfecta: ha vingut el diumenge, ha vingut el sol i ha vingut algun nuvolet que altre que no vol perdre's l'espectacle. Són les 7.40 h del matí i encara que sembla molt d'hora, el gran dia ja fa estona que ha començat. La desfilada encara no és pel carrer Sant Nicolau, però sí que comença a intuir-se la festa amb les maquilladores, els festers a mig vestir, els organitzadors que van amunt i avall, alguns pares que han vingut a deixar els fills, algun germà, i com no, tota la família Cid.

El gran moment s'acosta i ja es respira en l'ambient que tot anirà rodat, que aquest serà un dia inoblidable per a tots i que és impossible que vaja malament, si a aquestes hores, el matí és ple de somriures i de colors, d'homes i de dones, de vestits preciosos, de cares de satisfacció, de ganes de triomfar i guanyar la batalla. L'exemple d'aquest goig són els convidats de Lleó, els abanderats de la festa ho són també del bon ambient, somriuen tota l'estona, se'ls veu contents, desvanits, i algun que altre no para de fer-se fotos amb totes i cadascuna de les xiques del boato.

Aquesta felicitat tranquil·la i matinera es veu pertorbada pels primers aplaudiments del dia. Són els aplaudiments als cavallers que apareixen per la porta de l'edifici, seguits d'un capità espectacular que arranca uns aplaudiments, si cap, encara més sonsors que els anteriors.

"Visca el capità" se sent a tot el recinte. "Visca la favorita" acompanya el primer crit.

Quique, abans d'eixir cap al Partidor, parla primer, i amb una veu de tro es dirigeix als guerrers: "No hemos venido hasta aquí para morir en la orilla..." L'esclat d'aplaudiments i crits soterra les paraules que seguien, hi ha un plus de motivació, hi ha ganes de passar-ho en gran i fer que la gent s'ho passe en gran.

Arribem a El Partidor i ens trobem amb una estàtua del Cid de Burgos, símbol del que és la nostra filà, símbol del que representa el Cid i símbol del que serà la batalla, perquè enguany guanyarem més d'una batalla, guanyarem la batalla de de conquerir Alcoi als musulmans i la batalla de conquerir el cor dels alcoians i les alcoianes. Guanyarem com ho va fer el Cid, encara que molts ens donaven per morts.

Comencen a sonar els timbals, el cor de tots nosaltres va al mateix ritme, ara la gent sembla més alta, més forta, més preparada per a començar aquell meravellós camí que ens portarà a la glòria.

S'acosta l'hora d'arrancar. La preocupació i els nervis perquè tot vaja bé van en augment, però també creixen les ganes de començar, les ganes d'arrancar l'entrada i d'arrancar aplaudiments i somriures.

L'ambient en El partidor no pot ser més colorit i més festiu: les fotos dels fotògrafs i dels no fotògrafs, les cares de felicitat dels models improvisats, festers, festeres i boato lluint els seus millors somriures, crits de "vinga va, anem anant" i els assatjos i escalfaments per a una actuació que romandrà a la memòria.

L'esquadra ja està col·locada i el *cabo* marca el pas, la percussió de la família d'Atzeneta ens indica el compte enrere per arrancar. L'esquadra mira els balcons, somriu, es recolza en l'arma que està baixada, saluda i espera impacient que pugui la música, que pugen les armes i que pugui l'alegria dels peus fins al cap.

Arriba el moment i se sent des d'un xicotet balcó: "S'encén el foc de la festa als nostres cors i mirant el cel primaveral, demanem protecció a Sant Jordi. Alcoians: per Alcoi i per Sant Jordi, avant l'entrà 2012".

La música explota com pólvora en el camp de l'enemic. Tino Herrera fa la seua aparició i les armes van al muscle, les mirades ben amunt i els somriures d'orella a orella. Allà van, allà baixen els valents que s'enfrontaran als musulmans amb la rereguarda ben nodrida.

Al pas de Terres de llegenda comencen a desfilat les tropes de la creu. Perquè el carrer també és música i és ballet, és harmonia en els instruments i és harmonia en els moviments. Baixa per l'empedrat una marea roja i negra representant la batalla que va guanyar el Cid després de mort, la mateixa que guanyarem nosaltres, que ens l'hem preparada bé i que l'enemic haurà de sofrir. Aquest moment és acompanyat per Immortal, la marxa que farà que aquest ballet perdure a la memòria dels alcoians i les alcoianes. Aquesta música, com la resta que sonen al boato, és obra de Francisco Valor Llorens.

El carrer Sant Nicolauet s'ompli d'acrobàcies que ens ofereix l'espectacle de falconeria a càrrec del grup valencià Dinamic.. La capitania dels Cids toca el cel gràcies a aquests artistes de la gravetat. Impulsades per les notes de Dinamics, les àguiles humanes volen prop dels balcons i fan que els habitants de la ciutat continguen la respiració, per a que segons després, exploten en aplaudiments i crits d'incredulitat.

Arriba el torn de les dames de la cort, les dones dels temuts cavallers que acompanyen el capità. Sobre la carrossa que representa el pati del Convent de Santa Àgueda i sobre la música d'Antebellum, elles, amb els seus somriures i la seua bellesa, donen pas als seus marits, els que estan disposats a donar la seua vida per reconquerir un territori que els pertany.

També hi ha lloc en la batalla per al descans i l'alegria, per això, entre tanta arma, escut i guerrers preparats per al combat, trobem un grup de lleoneses que interpreten el ball tradicional de cintes de colors i que donen pas als infants que van a cavall, que anuncien l'arribada d'una de les parts importants de la desfilada.

No només són braus homes els que componen la comitiva del capità, també hi ha dones, però no són unes dones qualsevol, són les favorites. Lucía, Lara, Rita i Marisa. Decidides, avancen carrer avall sobre una carrossa que ens recorda l'Arc de Santa Maria de Burgos, acompanyades per l'harmonia de Volgudes. Quatre belles de somriure ampli i ulls captivadors, acompanyen al cap de les tropes cristianes en la seua reconquesta a la ciutat d'Alcoi. Dalt d'una carrossa espectacular, les quatre dames enamoren un públic que es queda bocabadat. I per si no fos suficient la bellesa dels vestits i de les cares de les favorites, van acompanyades d'unes estàtues que prenen vida per a ballar i deixar de pedra a la gent que les mira.

Per tots és sabut que un capità no va sol a la batalla, i molt menys el Cid, que l'acompanyen setze cavallers, alguns d'ells moros que volen acompanyar al cap de les tropes cristianes en la seua reconquesta, i cent trenta escuders, entrenats per a vèncer. Amb la marxa espectacular Ja vorem, i sobre setze plataformes, els cavallers del capità avancen cap a les portes de la ciutat. Guerrejats per mil batalles, els escuders criden CIDS, CIDS, CIDS! Per a que l'enemic els senta, tremole, i que veja que no té res a fer, perquè si els cavallers són així, ja poden imaginar-se com serà el capità.

"En Burgos entrava y en su compañía sesenta pendones llevaba" així, tal i com ho explica el poema, feia l'entrada el nostre capità a Alcoi, amb el grup de pendons històrics del Regne de Lleó, enlairant els seus màstils més enllà dels núvols, donant pas al cap de les tropes de la creu.

Jordi García, el capità! Elevat sobre les torres de la Catedral de Burgos, i amb un tratge que representa les batalles guanyades als sarraïns, aplega a les portes de la vil·la, amb un somriure on es reflexa la felicitat d'aplegar al destí, amb un cor que batega intensament, i que l'acompanya cantant enèrgicament per a que tots els ciutadans i ciutadanes se n'adonen qui ha aplegat.

El Cid, encara està a les portes de la fortalesa, però per poc temps. S'acosta un xiquet, un alcodià amb un coixí a les mans. Allarga els bracets i lliura les claus de la vil·la al cap de les tropes, al cavaller que derrotarà el cabdill Al Azraq. Voltegen les campanes de l'església de Santa Maria, indicant que vora el migdia, aplega la nit per a la mitja lluna.

Ha entrat el capità a la plaça, però ací no acaba el seu poderós exèrcit. Si la desfilada tenia com avantguarda la vistosa i tradicional esquadra de túnica grana i escut platejat, l'esquadra de la rereguarda, és per a guanyar batalles abans de començar-les. Formada pels soldats més destres en l'art de la guerra, irromp amb força a Alcoi just després que ho faça el seu capità. Amb un vestit roig com la sang sang, fa tremolar l'enemic de por i l'aliat el respecte. I aquesta entrada triomfal ocorre mentre Christianus Ximena ressona per les façanes de la ciutat a reconquerir.

Que es preparen els de la mitja lluna, que es prepare tot aquell que desitge mal al Cid Campeador. I que es prepare la memòria, perquè aquest capità, serà un capità de LLEGENDA.

Sant Jordi (per Quique Ruiz)

Alcoi desperta impressionat per l'espectacle que els Cids i el seu capità, Jordi Garcia, van oferir el dia anterior amb la seva Entrada. Fou una desfilada modèlica, amb una organització perfecta que va permetre, fins i tot, acabar abans de l'horari previst. A la ciutat no es comenta altra cosa que l'hora a la que va acabar l'Entrada de cristians i de la generositat dels Cids.

En aquest context arranca la jornada dedicada a Sant Jordi. Ho fa amb la Segona Diana, on tres esquadres de majors i una de xiquets fan molt destacada la participació dels Cids, que tornen a donar exemple de saber fer Festa. Aquest acte, tan devaluat, clou amb rapidesa, doncs cal esmorzar aviat per anar a l'hotel Reconquista i arreplegar al capità i als cavallers, que han de participar en la joia de la Festa: la Processó de la Relíquia.

El públic que cobreix el recorregut admira els detalls del vestit del capità, de les favorites i dels cavallers, obra de José Moïña. La Processó és l'estrena al carrer del Sant Jordiet, que pren la Primera Comunió a la Missa Major, celebrada enguany de nou a l'església de Santa Maria. La interpretació de la Missa a Sant Jordi, d'Amado Blanquer, confereix un caire místic a l'eucaristia i al capità li permet reflexionar sobre allò que ja li ha deparat la trilogia.

En acabar la Missa, els Cids acompanyen al capità en una multitudinària cercavila fins l'hotel AC, on es celebra un emotiu dinar que suposa l'equador de la Festa.

Ja per la vesprada, el capità canvia de vestit per participar en la Processó General. El disseny, també obra de José Moïña, combina el roig i el blanc, com si d'una rèplica de la bandera de Castella i Lleó es tractés. És una nova sorpresa d'aquest únic any de Capitania. A la Processó, ja amb la nit caiguda, participen membres del boato i més de quaranta cids i ximenes. És una presència més que digna en un acte que culmina amb l'arribada de la imatge eqüestre de Sant Jordi, envoltada de bengales i focs d'artificis. L'espiritualitat del moment tanca el dia que Alcoi honora al seu patró.

El trons (per Quique Ruiz)

La cavalcada és tan plàstica com efímera. El genet dels Cids, Juanjo Quiñonero, creua ràpidament el carrer de Sant Nicolau per portar un missatge al capità: els moros no volen deixar la vila en aquesta vesprada del vint-i-quatre d'abril.

Hores abans, els cristians s'han vist sorpresos per les tropes sarraïnes. Van rebutjar l'oferta de pacte del bàndol de la mitja lluna. A l'ambaixada mora va respondre el capità, amb veu ferma i decidida: *Mucho prometes ahora, más nada cumplirás llegada la hora*, li deia a l'ambaixador moro. Però els moros van complir. La batalla d'arcabuseria, on el capità va deixar que el seu lloc l'ocupara Paco Piñero i Jose Copel, dona la victòria als moros, que refermen el seu triomf amb les armes blanques.

Per guanyar de nou la terra, a la vesprada, l'estafeta dels Cids porta un missatge d'ocupació pacífica. El trot desenfrenat del negre cavall, irada la crinera, i el somriure confiat i satisfet del genet són símptoma que la guerra és imminent. Encara, però, hi haurà un altre intent per evitar les armes: el de l'ambaixador cristià. No obstant, la batalla és inevitable.

Els moros prenen la iniciativa per arribar a El Partidor, on està el campament del capità. A la Zona Alta d'Alcoi es produeix l'encaro de capitans. Els brindis i la germanor entre Cids i Bequeteros s'esvaeixen quan es reprèn la batalla. Ara és la decisiva; la que acaba amb la victòria del capità dels cristians, acompanyat pels seus cavallers i per vint-i-tres cids, una xifra sensiblement menor a la de trenta-un que ha disparat pel matí.

Guanyada la vila, la filà es guanya també l'admiració del públic en acompanyar massivament al capità en la processó d'acció de gràcies. I també en l'acompanyament a l'hotel Reconquista, on Jordi i la seva família prendran forces per a la nit mentre Jorge Balmaseda, el Sant Jordiet de la filà Verds, tanca la Festa amb l'aparició de Sant Jordi.

El sopar a la filà es l'últim alè d'una trilogia única. D'una capitania extraordinària que deixa a la memòria d'Alcoi un patrimoni d'imatges i sons tan gran com el de moments, rialles i vivències que s'emporta per sempre cadascun dels festers de la centenària filà Cids.